

grændse sig i nogensomhelst Retning, og derved kommer man til aldrig at gjøre Noget. Den ærede sidste Taler har kaldt mig en professionel Krigsminister og advaret mig imod at tale, som jeg havde gjort, om den professionelle Modstand, som man er udsat for at møde, naar man vil indføre Forandringer og Forbedringer; men jeg vil dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg i Virkeligheden ikke kan kaldes en professionel Krigsminister, og at jeg heller ikke aspirerer til at kaldes saaledes. Det er mange Aar siden, at jeg har forladt den militaire Profession, og jeg har siden den Tid beskæftiget mig med mange andre Ting, altsaa i Virkeligheden troer jeg ikke, at jeg kan kaldes en professionel Krigsminister. Jeg har foresundet den Opgave, der forelaa, at ordne Landforsvaret og skaffe et Udtryk for det, som det store Fleertal i Nationen ønskede, og i Samklang med det store Fleertal i Nationen og med dens Repræsentation i Rigsdagen at formulere dette Udtryk. Det er, hvad jeg har søgt at gjøre, og at det har kunnet skee, og at jeg overhovedet har kunne paatage mig det, er, fordi jeg har været fuldstændig i Samklang med det store Fleertal i Nationen. Den Maade, hvorpaa jeg opfattede Spørgsmaalet, var ikke en professionel Maade, tværtimod, det var den nationale Maade, den, som fandt Gjensklang hos det store Fleertal af Nationen. Naar det store Fleertal af Nationen skulde komme til en anden Anskuelse med Hensyn til Landforsvaret og Søforsvaret end den, jeg har, og saafremt jeg ikke skulde kunne følge Nationen, men være bleven staaende paa det tidligere Standpunkt, er det en Selvfølge, at saa vil Opgaven at danne Forsvaret efter de nye Ideer tilfalde en Anden, men dersom vi vedblive at gaae sammen, og jeg endnu er paa denne Plads, ville vi meget godt kunne løse Opgaven paany og maaffee paa et noget andet Grundlag. Den Opfordring at tælle eller undersøge note, hvilke Navne der staae paa Afstemningslisterne, kan jeg ikke følge. Jeg har en Overbeviisning med Hensyn til disse Spørgsmaal; kan jeg gaae sammen med Rigsdagen, er det godt, kan jeg ikke, min Gud! saa stilles vi ad som gode Venner, og Enhver beholder sin Overbeviisning; men at

offre min Overbeviisning, fordi jeg ved en enkelt Leilighed og med Hensyn til et enkelt Spørgsmaal finder Modstandere, hvor jeg pleier at finde Tilhængere og Venner, det kunde aldrig falde mig ind. Jeg har ikke søgt den Plads, hvorpaa jeg staaer. Jeg har tværtimod overordentlig modstræbende paataget mig det Hverv, jeg nu er i Færd med at vøgte. At jeg ved den Maade, hvorpaa jeg træder op, skulde tage Modet og Fortrøstningen fra Nogen, forundrer mig, og det skulde gjøre mig meget ondt, hvis det var Tilfældet; jeg selv har en fuldstændig Fortrøstning om, at vi ogsaa tilsoes, naar vi forstaae at begrændse os, kunne udrette noget meget klæffeligt, at der med det Søforsvar, den Udvikling, jeg har tænkt mig, kan blive tilveiebragt en meget væsentlig Bessyttelse for vort Land, og navnlig en virkelig Samvirken mellem Landhæren og Søværnet, en Samvirken, som hidtil ikke har fundet Sted, og egentlig netop heller ikke kan finde Sted, saalænge man holder sig til den Art Skibe, som det ærede Medlem paa den anden Side anbefalede. Der er ingen Samvirken, har ingen været og vil ingen være paa den Maade, derom maa man ikke gjøre sig nogen Illusion. Vi tale om en Samvirken mellem Hær og Flaade, men for at de skulde kunne samvirke, maae de kunne ræffe hinanden Haanden, ikke være skilte ad ved lange Afstande og dybe Bunde. Vil man have en Samvirken mellem Hær og Flaade, maae vi have en Sømagt, som kan søge Havn hos os, som kan komme ind paa grundt Farvand og træde i umiddelbar Forbindelse med Hæren; men en Flaade, som vi kun see hver fjerde eller sjette Uge, er ikke en Flaade, som kan samvirke med Hæren. Jeg har igjen modt, hvad jeg maaffee tør kalde, Spot over den Maade, hvorpaa jeg har tænkt mig Søforsvaret indrettet, idet jeg nemlig skulde have tænkt mig det saaledes, at det skulde krybe i Skjul. Jeg har tidligere ytret mig om Ubilligheden af at see dette Forhold paa denne Maade. Jeg skal her ikke opholde mig ved eller gaae nærmere ind paa, hvem der vil være eller blive vor Fjende; men en Hovedtanke hos mig er den, at det, der er farligt for os, for vor